

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Панагюрище, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАНАГЮРИЩЕ в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цветанка Вълчева

при участието на секретаря Нонка Цв. Стоянова
като разгледа докладваното от Цветанка Вълчева Гражданско дело № 20225230100807 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.26 ал.1 от ЗЗД - за прогласяване нищожността на договор за потребителски кредит.

Подадена е искова молба от И. Г. Б., с ЕГН *****, с адрес: гр.Стрелча, бул.***, чрез адв.Е. И. - вписана в АК-Пловдив, със съдебен адрес: гр.Пловдив, ул.*** против „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр.София 1712, район Младост, ж.к.“Младост 3“, бул.“Александър Малинов“ №51, вх. А, ет.9, офис 20, в която ищцата, чрез пълномощника си, моли да бъде прогласена нищожността на договор №1114976/21.01.2022г., като противоречащ на императивни изисквания на Закона за защита на потребителите и Закона за потребителския кредит.

Твърди, че на 22.01.2022г. е сключила с ответното дружество "Фератум България" ЕООД договор №1114976/21.01.2022г. по силата, на който са й били предоставени в собственост заемни средства в размер на 4000 лв., при лихвен процент - 35,00%, годишен процент на разходите - 49,66%.

Твърди, че по силата на чл.5 от договора, заемът се обезпечаваше с поръчителство, предоставено от Ferratum/Multitude Bank в полза на

кредитодателя, като одобряването на обезпечението се извършва чрез одобряването на кредита, като кредитополучателката дължи заплащането на възнаграждение на дружеството – гарант, чрез заплащането на месечни вноски в общ размер на 4000 лв. за срока на действие на кредитния договор.

Ищцата твърди, че е усвоила изцяло заемния ресурс, но не дължи плащания за лихва, за допълнителен пакет от услуги и за услугата финансиране и разсрочване на дължимата застрахователна премия, тъй като договорът за кредит е нищожен.

Твърди, че договорът за потребителски кредит е недействителен, поради нарушаване на изискванията на чл.19 ал.1 и ал.4 ЗПК, във връзка с чл.10 ал.2 и чл.10а ал.4 ЗПК.

Сочи, че в процесния договор, кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и на ГПР. Липсва обаче ясно разписана методика на формиране на годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 49,66 %/. Във величината на ГПР като глобален израз на всичко, дължимо по кредита следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които длъжникът ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В конкретния случай, в процесния договор за кредит, яснота досежно обстоятелствата по чл.19 ал.1 липсват. Посочен е лихвен процент по заема - 35,00 %, /който е фиксиран/, но не се изяснява как тези стойности се съотнасят към ГПР по договора. Соци, че съгласно чл.10 ал.2 и чл.10а ал.4 ЗПК, видът, размерът и действието, за което се събират такси и/или комисионни, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора и кредиторът не може да изисква и да събира от потребителя каквото и да е плащане за разходи, свързани с договора, които не са предвидени в него. Освен възнаградителната лихва, в съдържанието на договора не са включени други разходи, поради което ответникът не е имал право да формира размер на ГПР от 49,66%. ГПР се определя по точно определена методика, регламентирана в чл.19 ал.1 и по силата на ал.2 от същия член, по алгоритъма, уреден в Приложение №1 към закона и само въз основа на такси и други разходи, изрично уговорени между страните и включени в договорното съдържание /арг. от чл.10 ал.2 и чл.10а ал.4 ЗПК/. Посочва, че

законодателят задължава кредитодателите да включват в текста на договорите за потребителски кредит размера на ГПР, тъй като от него потребителите могат да получат информация за стойността на всички плащания, които ще направят за срока на действие на договора и така да вземат информирано решение дали кредитът съответства на техните потребности и на финансовите им възможности да го обслужват. С оглед засилената защита на правата на потребителите и за санкциониране на злоупотребата с тях, от страна на търговците, които са по-силната икономическа страна в гражданския оборот законът предвижда при неизпълнение на задължението за посочване на действителния размер на ГПР тежката правна последица на непораждане на права и задължения от кредитния договор /чл.22 ЗПК/, като в тази хипотеза кредитополучателят дължи на кредитора само чистата стойност на кредита, без да дължи лихви и други разходи.

Твърди, че съгласно императивните изисквания на горепосочените норми, кредиторът е следвало да включи в уговорения ГПР таксата за осигуряване на поръчителство от Ferratum/Multitude Bank в полза на кредитодателя. Записването в кредитния договор на размер на ГПР, който не е реално прилаган в отношенията между страните, представлява „заблуждаваща търговска практика“ по смисъла на чл.68д ал.1 и ал.2, т.1 от Закона за защита на потребителите. Сочи, че с преюдициално заключение по дело С-453/10 е прието, че използването на заблуждаващи търговски практики, представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл.143 и сл. от уговорената такса „гарант“ - възнаграждение за осигуряване на дружество поръчител с разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите - индикатор за общото оскъпяване на кредита - чл.19 ал.1 и 2 ЗПК. Този извод следва от дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, съдържаща се в §1, т.1 от ДР на ЗПК, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите,

когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия; общият разход по кредита за потребителя не включва нотариални такси. Получаването на кредита е било обусловено от сключването на договор за гаранция от страна на кредитополучателя, за което дължи такса в общ размер на 4000 лв., а гарантът се е задължил спрямо кредитора да отговаря за изпълнението на задълженията по договора за кредит - обстоятелство, което е било известно на „Фератум България“ ЕООД. Според императивната разпоредба на чл.19 ал.4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определ. с постановление на Министерския съвет на Република България /основен лихвен процент - 0.1%, плюс 10%/, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50% от взетата сума. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал.4, са нищожни - чл.19 ал.5 ЗПК. Твърди, че кредиторът е нарушил императивното правило на чл.19 ал.1 ЗПК и незаконосъобразно не е включил таксата в размер на 4000 лв. в записания в договор размер на ГПР от 49,66%. Поради това, че тази такса намира основания си в противоречащата на чл.19 ал.4 ЗПК клауза за ГПР следва да се приеме, че търговецът е заблудил потребителя относно размера на ГПР, прилаган в отношенията между страните. Ако съдът счете, че този довод е неоснователен, то моли да приложи правните последици на чл.19 ал.5 ЗПК.

Твърди, че наред с това следва да се има предвид и че макар, че в съдържанието на договора да е включена клауза относно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, за срока, в който това право може да бъде упражнено и е предоставена информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата, съгласно чл.29 ал.4, в него не са разписани другите условия по неговото упражняване, по-конкретно не е налице информация за размера на лихвения процент на ден и че при упражняване на правото на отказ, кредиторът няма право да изисква и да събира от потребителя обезщетение, каквото е изискването по чл.11 ал.1, т.20 от ЗПК. Твърди, че тази информация е от съществено значение за потребителя, тъй като той следва да има нужните данни каква лихва на ден следва да заплати, за да упражни правото си на

отказ. При липса на тази информация, той е изправен пред опасността да не изпълни точно задълженията си при направен отказ от договора, което да има за него тежки негативни последици - да загуби, поради неизпълнение, това си право. Неуведомяването на потребителя за правата му, съгласно условията на ал.6 на чл.29 ЗПК също уврежда интересите му, като създава предпоставки кредиторът да претендира от него недължими обезщетения.

Неравноправната клауза в договора, сочеща неверен ГПР е в пряко противоречие с изискванията на чл.11 ал.1, т.10 от ЗПК и на чл.143, т.19 от ЗЗП, поради което същата не е породила правен ефект. Така установеното води до предвидената в чл.22 от ЗПК недействителност на договора за потребителски кредит, поради неспазване на изискванията на чл.11 ал.1, т.20 от ЗПК.

Ищцата твърди, че не дължи заплащане на възнаграждение за учреденото поръчителство, тъй като такова съглашение не би породило правни последици и на следващите основания: Договорът за поръчителство е съглашение между кредитора и поръчителя, а длъжникът е трето за това правоотношение лице, чиято воля не е правопораждащ елемент от фактическия състав, който следва да се осъществи за валидното му възникване /арг. от чл.138 от ЗЗД/. Договорът е едностранен, безвъзмезден и каузален, като правното основание за учредяването на поръчителство е кредиторът да бъде обезпечен срещу евентуалното неизпълнение на задълженията на длъжника по обезпеченото правоотношение. Сочи, че законодателят е уредил договора за поръчителство като съглашение между кредитора и трето, различно от длъжника лице, отчитайки обстоятелството, че кредиторът има легитимен интерес в негова полза да бъде учредено лично обезпечение. Длъжникът няма такъв защитен от закона интерес, поради което сключването на сделка между него и третото лице - поръчител е лишена от правно основание. Договорът за поръчителство е уреден от диспозитивни правни норми, поради което страните могат да уговорят възмездност на поръчителството, като в тази хипотеза договорът се трансформира в двустранен. Договарянето, че кредитополучателят ще заплати възнаграждение на поръчителя, вместо кредитора, противоречи на добрите нрави и внася неравноправие в кредитното правоотношение по смисъла на чл.143, т.19 ЗПК. Съдебната практика е константна, че противоречи на добрите нрави съглашение, при което престациите са явно нееквивалентни.

По договор за поръчителство, сключен между длъжника и поръчителя, длъжникът не получава никаква престация, поради което нарушаването на принципа на справедливост е още по-драстично. Поставянето на изискването за заплащане на възнаграждение за осигуряване на лично обезпечение противоречи на целта на Директива 2008/48, транспонирана в ЗПК. От член 8, параграф 1 от Директива 2008/48 в светлината на съображение 28 става ясно, че преди сключването на договор за кредит, кредиторът е длъжен да направи оценка на кредитоспособността на потребителя, като при необходимост това задължение може да включва да се направи справка в съответната база данни. Задължение за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника, преди отпускане на кредита, произтича и от разпоредбата на чл.16 от Закона за потребителския кредит. В този смисъл в съображение 26 от Директивата се посочва, че в условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите-членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те не процедират по този начин. Преддоговорното задължение на кредитора да направи оценка на кредитоспособността на кредитополучателя има за цел да предпази потребителите от свръхзадължнялост и неплатежоспособност и допринася за постиганото на целта на Директива 2008/48 да им осигури високо, адекватно и равностойно ниво на защита на интересите им /съображения 8, 9, 23, 24, 43, 45 от Директивата/. В този смисъл параграф 40-43 от Решение от 27.03.2014г. по дело 0565/32 на четвърти състав на СЕС.

Твърди, че поради изложеното клауза, която предвижда, че се дължи възнаграждение за осигуряване на поръчител, е в пряко противоречие с целта на Директивата. На практика такава клауза прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури възнаграждение за обезпечение, с което дългът му нараства, тоест опасността от свръхзадължнялост на длъжника се увеличава. Съдът има задължение да се придържа към Директивата при тълкуването на националния закон, като той следва да се

тълкува изцяло, във връзка и с оглед целите на Директивата (решения по дела C-106/89 Marleasing и 14/83 Von Colson).

Възлагането на потребителя да заплаща задължения, които следва да изпълнява кредитора, са в изключителен интерес само на търговеца и във вреда на потребителя, като по-слабата страна в гражданския и търговски оборот, с което задължение той не би се съгласил, ако кредитодателят действаше добросъвестно. Поради изложеното е изпълнен общият фактически състав на чл.143 ЗЗП и в светлината на неизчерпателното изброяване на предпоставките за неравноправност на договорна уговорка /арг. от т.19 на чл.143 ЗПК/ тази договорка следва да бъде квалифицирана като неравноправна и непораждаща правни последици за потребителя.

Твърди, че договорът за кредит е нищожен и поради обстоятелството, че не са спазени изискванията на чл.11 ал.1, т.20 от ЗПК. Макар, че в съдържанието на договора е включена клауза относно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, за срока, в който това право може да бъде упражнено и за реда и условията по чл.29 ал.4 ЗПК, при които следва да бъде упражнено, в него не са разписани другите условия по неговото упражняване, по-конкретно не е налице информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата, съгласно чл.29 ал.6, както и за размера на лихвения процент на ден, каквото е изискването по чл.11 ал.1, т.20 от ЗПК. Тази информация е от съществено значение за потребителя, тъй като той следва да има нужните данни каква лихва на ден следва да заплати, за да упражни правото си на отказ. При липса на тази информация, той е изправен пред опасността да не изпълни точно задълженията си при направен отказ от договора, което да има за него тежки негативни последици - да загуби, поради неизпълнение това си право. Неуведомяването на потребителя за правата му, съгласно условията на ал.6 на чл.29 ЗПК, също уврежда интересите му, като създава предпоставки кредиторът да претендира от него недължими обезщетения.

Твърди, че така установеното води до предвидената в чл.22 от ЗПК недействителност на договора за потребителски кредит, поради неспазване на изискванията на чл.11 ал.1, т.20 от ЗПК.

Моли съда да прогласи нищожността на Договор №1114976/22.01.2022г., като противоречащ на императивни изисквания на

Закона за защита на потребителите и Закона за потребителския кредит.

Представя писмени доказателства. Прави доказателствено искане - за допускане на съдебно-счетоводна експертиза.

В срока по чл.131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответното дружество, чрез пълномощника му, с който е взето становище, че предявеният иск е неоснователен.

Възразява срещу твърдението на ищеца, че процесният договор за кредит е нищожен.

Възразява относно твърдяното нарушение на чл.11, ал.1, т.9, т.10 и чл.19 ал.4 от ЗПК.

Твърди, че съгласно чл.5 от ЗПК, преди потребителят да е обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът предоставя своевременно на потребителя необходимата информация за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. Тази информация се предоставя във формата на Стандартен европейски формуляр (СЕФ) за предоставяне на информация за потребителските кредити, съгласно Приложение №2 от ЗПК. Такъв СЕФ е бил предоставен на електронната поща на ищеца при кандидатстването за кредит, с който се е запознал. Лихвеният процент, съответно ГПР, описани в СЕФ, впоследствие са възпроизведени в договора за кредит, сключен между двете страни. Изрично посочено е в самия договор, че връщането на кредита става еднократно. Лихвеният процент е посочен като число, съответно не е възможно лихвеният процент да е променлив, доколкото променлив лихвен процент се уговаря спрямо друга величина. Условия за прилагане на лихвения процент могат да съществуват само в последния случай, тъй като потребителят трябва да е наясно от коя друга величина зависи размерът на дължимата от него лихва.

Възразява, че неоснователни са твърденията за нарушаване на чл.11 ал.1, т.11 от ЗПК. В посочената разпоредба се съдържа задължение за включване на погасителен план, включващ размер, брой и периодичност на вноските. Видно от договора за кредит, към същия е приложен погасителен план, в който ясно и точно са описани всички дължими вноски, техните размери и падежи, съответно размер на главница и лихва. Посочване на твърдяното в исковата молба „съотношение между главница и лихва“ е

направено още в чл.3 на процесния договор за кредит, като ясно и изрично са посочени размерите на главница и лихва. Следователно не е налице твърдяната от ищеца неяснота. Същото се отнася и до посочване на дължими суми при различни лихвени проценти, доколкото не е налице променлив лихвен процент.

Що се отнася до възнаграждението, което ищецът се е задължил да плати на трето лице, то същото въобще не се дължи на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, поради което няма как да бъде посочено в погасителен план, нито представлява главница или лихва.

Моли да бъде прието за неоснователно твърдението на ищеца, че е нарушен чл.11 т.10 от ЗПК. Сочи, че съгласно разпоредбата на чл.11, т.10 от ЗПК, в договора за кредит следва да бъде посочен ГПР, както и общият размер на дължимата сума от потребителя към кредитодателя. Формирането на ГПР е императивно установено, като същият се изчислява, съгласно посочената в Приложение №1 към ЗПК формула. Законът не поставя условие да бъде включена тази формула в договора за кредит, а само изчисленият съгласно нейните правила ГПР, съответно сумата по договора за кредит, която потребителят се задължава да заплати. Формулата за изчисление на ГПР включва като елементи при изчисляване единствено главница, лихви, разходи по кредита, погасителни вноски, като това е императивно установено в закона и не подлежи на промяна. Доколкото за изчисляване на процента на разходите според нормативно определена формула, е необходима математическа подготовка много над тази на нормалния неспециалист, то едва ли описанието на математически операции ще внесе приетата от съда яснота. Не е това и целта на закона. За прегледност представя формулата, посочена в ЗПК. Твърди, че именно поради тази причина законодателят не е предвидил задължение за включване на формулата за изчисляване на ГПР в договора, тъй като същата не може да бъде променяна от кредитодателя. ЗПК изисква посочване на изчисления по правилата на Приложение №1 ГПР в договора за кредит, с оглед яснота на потребителя за цялостното оскъпяване на кредита, което в процесния случай е сторено. Посочва, че съгласно пар.1 от ДР на ЗПК, общите разходи по кредита включват известните на кредитодателя суми по допълнителни услуги, чието сключване е задължително условие за отпускане на кредита. Обратно на твърдяното в исковата молба, ищецът е можел да обезпечи отпуснатия кредит по различни

начини, включително с поръчителство от избрани от него физически лица. Следователно, сключване на договор за поръчителство с Multitude Bank (Малта), не е задължително условие при отпускане на кредита.

С оглед изложеното, твърди, че кредитодателят не само не е бил длъжен да включи сумата, уговорена между потребителя и трето лице в договора за поръчителство, в ГПР по кредита, но съгласно пар.1 от ДР на ЗПК не е имал право на това. Сочи, че тази сума не е била известна на кредитодателя преди потребителят да избере именно Multitude Bank (Малта) като поръчител. В случай, че кредитът е бил обезпечен по друг начин, например чрез поръчителство от физическо лице, то кредитодателят не би имал информация за размера на евентуално възнаграждение, доколкото то се уговаря между потребителя и трето за кредитното правоотношение лице, т.е. отново не отговаря на предпоставките за включване в общите разходи по кредита по смисъла на пар.1 от ДР на ЗПК, а и с оглед житейската и правна логика.

Твърди, че включване на клаузата за обезпечение чрез Multitude Bank (Малта) в чл.5 от договора за кредит е следствие от направения от ищеца избор в рамките на преддоговорните отношения между страните. Именно след този избор, е изготвен договорът, в чиито чл.5 е отразен начина на обезпечаване задължението на ищеца. Ищецът е избрал да кандидатства за кредит с опцията задължението му за връщане на отпуснатия кредит да бъде обезпечена по определен начин, който избор е отразен в предложението му договор. Това обаче не означава, че кредитодателят има информация относно условията, при които ищецът и третото лице (поръчител), ще постигнат споразумение, съответно не е ясно уговореното между тях възнаграждение.

Твърди, че договорът за гаранция е възмездна услуга, предоставяна от лице, различно от кредитодателя. Ако кредитополучателят избере да сключи договор за гаранция с гарант, предложен от кредитодателя, този разход не се включва в ГПР по кредита, тъй като не влиза в общия разход по кредита, съгласно §1.1. от Закона за потребителския кредит. Посочената разпоредба обхваща именно услуги, предоставяни от трето лице Multitude Bank (Малта), която е с незадължителен характер по смисъла на закона.

Възразява срещу твърдението на ищеца, че сключването на договор за гаранция с Multitude Bank (Малта) има за цел единствено начисляване на допълнителни разходи по кредита. Твърди, че необходимостта от обезпечение

за кредитора се явява следствие на извършваната от него оценка на кредитоспособността на потребителя (съгласно чл.16 от ЗПК, кредиторите са длъжни да извършат такава оценка във всеки отделен случай) и има за цел да гарантира финансовия риск, който „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД носи от възможността да има неизпълнение от страна на ищеца. „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД има интерес от получаването на обезпечени, именно за да си гарантира, че няма да търпи вреди от неплатежоспособността на длъжника.

Твърди, че неправилни са и всички съображения, изведени чрез частично и превратно цитиране на Директива на ЕС и решения на СЕС. Неправилно ищецът се позовава на правни разпоредби от Директива 2008/48/ЕО. Директивите на Европейския съюз за разлика от регламентите нямат пряко приложение в страните-членки. Директивите са насочени към националните законодателни органи, които следва да приемат съответната законодателна правна рамка, за да отговаря националното законодателство на предвидено в съответната директива. В случай, че държавата-членка не имплементира (въведе) дадена Директива в срок, действително е предвидена възможност Директивата да има „вертикално действие“ (т.е. частноправните субекти да се позовават на разпоредбите на Директива в отношенията с държавата-членка, която не я имплементирала), но Директивата никога няма „хоризонтално действие“ (действие между равнопоставени правни субекти - субекти на частното право), съгласно трайната и непротиворечива практика на СЕС.

Посоченото разбиране е изразено за пръв път в Решение C-188/89 A. Foster and others v British Gas plc. и продължава да бъде основополагаща част от правото на Европейския съюз, съответно се преподава във всеки курс по ПЕС в юридическите факултети в държавите членки на ЕС.

Твърди, че в настоящия случай кредиторът „Фератум България“ ЕООД и кредитополучателят са страни по договор за потребителски кредит, т.е. облигационен договор, при който никоя от страните не действа във функция на власт и подчинение спрямо другата (каквито са правоотношенията, регулирани от административното право), т.е. те са равнопоставени правни субекти. Следователно директивите на Европейския съюз не могат да намерят приложение за уреждане на отношения между частноправни субекти, тъй като те нямат „хоризонтално действие“. Сочи, че цитираната от молителя

разпоредба на ГПК определя присъждане на разносики именно в полза на частноправен субект въз основа на съдебното решение, т.е. не е акт на административен орган.

Твърди, че абсолютно противоречи на цялостната система на ПЕС и практиката на СЕС придаване на хоризонтален директен ефект на Директива, т.е. прилагане на нейните правила в частноправни спорове.

Ищецът е предоставил цялата законово необходима информация във връзка с размера на ГПР, както и начина на неговото формиране. Съгласно чл.5 от ЗПК, преди потребителят да е обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът предоставя своевременно на потребителя необходимата информация за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. Тази информация се предоставя във формата на СЕФ за предоставяне на информация за потребителските кредити, съгласно Приложение №2 от ЗПК. Такъв СЕФ е бил предоставен на електронната поща на ищеца при кандидатстването за кредита, с който се е запознал.

Предвидените разходи в СЕФ са били включени впоследствие по ясен и разбираем за ищеца начин и в договора за кредит. В чл.3 от договора за кредит ясно е посочена общата сума, която следва да бъде върната от ищеца, съответно по пера - главница и лихва. Следователно, за ищеца е била налична и индивидуално уговорена всяка една сума, която той е следвало да върне с оглед на сключения от него договор за кредит, като тези стойности са били на разположение на ищеца през целия процес на кандидатстването, а именно: 1. При попълването на електронния формуляр на интернет страницата на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за отпускането на кредит; 2. Чрез предоставения СЕФ на електронната поща на ищеца след подаване на заявката за кредит; 3. Чрез предоставения проект на договор за кредит, който е бил надлежно одобрен от ищеца с изпращането на код за потвърждение в този смисъл.

Твърди, че кредитополучателят е уведомен за това свое задължение преди да е взел решение за сключването на договора и може да направи свободна и самостоятелна преценка дали е в състояние да изпълни това изискване на кредитополучателя или не. След като кредитополучателят е уведомен предварително за това изискване на кредитора, той разполага с

достатъчно време да прецени, кое от обезпеченията може да предостави и с оглед на предоставената му информация за дължимите суми, да сключи договора за кредит, съгласно своя избор.

Посоченият ГПР от 49.66% в договора за кредит е в съответствие с чл.19 ал.4 ЗПК, тъй като не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута. Възнаграждението за предоставената от Multitude Bank (Малта) услуга за гаранция, от своя страна, не се включва в размера на ГПР, тъй като не е задължителна за сключването на договора за кредит. Твърденията на ищеца, че е бил принуден да сключи договор за гаранция с Multitude Bank не отговаряли на обективната действителност. Нещо повече, ищецът е разполагал и с правото по чл.29 ЗПК, съгласно което той има субективно, потестативното право да се откаже от сключения договор за потребителски кредит в срок от 14 дни от сключването му без да дава обяснения за това и без да дължи обезщетение и неустойки. Това негово право е предвидено и в чл.9 от договора. Дори да приемем, че ищецът е узнал едва след сключването на договора за кредит (въпреки неколнократно предоставяната информация), че трябва да обезпечи кредита, използвайки допълнителна и незадължителна възмездна услуга, той е имал на разположение 14 дни, в които да вземе решение за отказване от договора без да дължи обезщетения или неустойки. Той не е упражнил това свое право. След като не е упражнил правото си да се откаже от договора в предвидения в закона срок, може да се направи обоснованото предположение, че той е разбрал и приел клаузата на чл.5 от договора за кредит.

Възразява, че не е основателно твърдението, че предоставяне на поръчителство от Multitude Bank (Малта) е условие за сключване на договор за кредит. Напротив, при кандидатстване, всеки кредитополучател, включително ищецът в настоящото производство, може да избере да сключи договор за гаранция с гарант (поръчител), предложен от кредитора, за да обезпечи задълженията си по кредита, или да посочи поръчител, избран от него.

Сключването на договор за гаранция от кредитополучателя не е задължително условие за сключването на договор за кредит и не увеличава възможностите на кредитополучателя за отпускане на кредит в желани от него размер и при предлаганите от кредитора условия. Неоснователно е

становището на ищеца, че сключването на договор за кредит е обусловено от сключване на договор за гаранция и същото е вменено като задължение на потребителя. Видно от приложеното към отговора извлечение от интернет страницата на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД - потребителят може да избере какво обезпечение да предостави - поръчител, който сам той е избрал и л и Multitude Bank (Малта) - дружество партньор на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. Избраната възможност заляга в процесния чл.5 на договора за кредит, който се генерира автоматично въз основа на избора, който потребителят е направил при подаването на заявка за кредит - т.е. същата уговорка се явява индивидуално уговорена по избор на потребителя. Твърди, че ако ищецът беше избрал личен гарант, то клаузата на договора щеше да гласи: „кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от ... три имена ... в полза на Дружеството...“. Следователно ищецът сам е избрал в електронния формуляр като обезпечение поръчителство от Multitude Bank (Малта) и след като се е запознал с дължимите от него такси по договора за гаранция, е подал заявлението за сключване на договор за потребителски кредит. След това, ищецът е получил по e-mail преддоговорна информация, в която е посочено изрично, че за сключването на договора за кредит „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД изисква от ищеца да обезпечи задълженията си, чрез поръчителство, заедно с проекти на договора за кредит. Отделно потребителят получава по електронна поща и цялата документация от Multitude Bank (Малта), а именно договора за гаранция и прилежащите му документи. Ищецът, след като сам първо е посочил Multitude Bank (Малта) като поръчител и е получил информацията, съответно проектите на договорите, е потвърдил изрично чрез СМС, че желае да сключи договора за потребителски кредит при посочените условия.

Твърди, че с оглед изложеното, не е налице твърдяната от ищеца заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68е от ЗЗП. По никакъв начин и с нито едно от действията си, ответникът не е въвел в заблуждаване ищеца относно условията по сключване на договора за кредит, възможността за избор на гарант /лично избран от ищеца/ или дължимите от ищеца суми при всяка една от опциите. При всяка една от стъпките за сключване на договора за кредит, ищецът е бил информиран изцяло относно последиците от неговия избор, като дори са посочени сумите, които той би дължал спрямо Multitude Bank (Малта), ако избере дружеството за поръчител и сключи

договор за гаранция с него.

Възразява, че напълно неоснователни са и твърденията, че е налице нарушение на чл.143 от ЗЗП. Клаузата на чл.5 от процесния договор за кредит ясно посочва избраната от самия ищец опция за поръчител, като дори на този етап същият не е задължен да сключи договора. Видно от представения с отговора Стандартен европейски формат на преддоговорна информация /СЕФ/, в него отново ясно и недвусмислено са посочени възможностите за обезпечаване на кредита, съответно икономическите последици за ищеца, ако избере поръчителство, чрез сключване на договор за гаранция с Multitude Bank (Малта). Дължимите към Multitude Bank (Малта) суми са описани подробно и в договора за гаранция, който ищецът доброволно е сключил.

Моли съда да отхвърли предявения иск, като неоснователен и да присъди на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД направените по делото разноски.

Представя писмени доказателства. Прави доказателствено искане.

В проведените по делото съдебни заседания, ищцата, чрез процесуалния си представител и с депозираните по делото писмени молби поддържа предявения иск и моли съда да го уважи. Претендира разноските по делото по представен Списък по чл.80 от ГПК.

Ответното дружество, чрез пълномощника си, с представените по делото писмени молби, моли съда да отхвърли предявения иск, като неоснователен. Претендира разноските по делото и представя списък на същите по чл.80 от ГПК. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение на другата страна.

Съдът, като взе предвид твърденията на ищцата в исковата молба и възраженията на ответника в писмения отговор и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

От приетите по делото и неоспорени писмени доказателства се установява, че на 22.01.2022г. е сключен Договор №1114976 за предоставяне на потребителски кредит между ответното дружество „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД като кредитор и ищцата И. Г. Б. като кредитополучател. Договорът е сключен при следните параметри: Общ размер на отпуснатия кредит - 4000 лв.; Брой вноски – 18; Начин на плащане - съгласно

погасителния план, неразделна част от договора; Първа падежна дата - 23.02.2022г.

Съгласно чл.3 от договора за кредит, за целия период на кредита, кредитополучателят следва да върне на кредитора общо сума в размер на 5400 лева, представляваща сбор от следните суми: а/. сумата на отпуснатия кредит в размер на 4000 лева и б/. лихва в размер на 1400 лева, при лихвен процент 35,00%.

Общият разход по кредита, съгласно чл.4 от договора, е 1400 лева и включва сумата по чл.3, б/.б от договора. Годишният процент на разходите по кредита е в размер на 0, изчислен по реда на чл.8.4 от Общите условия и включва разходите, включени в общия разход по кредита, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В чл.5 от договора за кредит е предвидено, че кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от Multitude Bank в полза на дружеството. С одобряването от дружеството на предоставеното в негова полза обезпечение, уговорката, свързана с обезпечението не може да се отмени нито от кредитополучателя, нито от лицето, предоставило обезпечението. Със сключването на договора кредитополучателя е потвърдил, че при кандидатстването за кредит сам и недвусмислено е посочил избрания поръчител.

С чл.7 от договора кредитополучателят е дал изричното си съгласие по чл.13 ал.4 от ЗЕДЕУУ кодът за потвърждение, предоставен ѝ от кредитора, който е електронен подпис по смисъла на чл.13 ал.1 от ЗЕДЕУУ, във взаимоотношенията с кредитора да има силата на нейн собственоръчен подпис.

Представен е и договор за гаранция 23.01.2022г., сключен между „Фератум Банк“ като гарант и ищцата И. Г. Б., като клиент, по силата на който гарантът предоставя гаранция, като се задължава да обезпечи изпълнение на задълженията, произтичащи от договора за потребителски кредит от 22.01.2022г., включително и от общите условия, които са неразделна част от този договор. Таксата за предоставяне на гаранция /поръчителство/ е сумата в общ размер от 3960 лв., дължима от клиента за предоставена гаранция, като таксата за гаранция се заплаща по посочена банкова сметка в Пощенска банка на месечни вноски, в размерите, условията и на падежите, уговорени,

съгласно Погасителен план, който е неразделна част от договора – брой вноски: 18, дата на първо плащане – 21.02.2022г., краен срок на издължаване на таксата - 16.07.2023г.

На 18.07.2023г. е изтекъл падежът по процесния договор за кредит - с настъпването на падежа на последната погасителна вноска.

Получаването на сумата по договора за кредит в размер на 4000 лева не е оспорено по делото.

От приетото и неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът цени като обективно и компетентно изготвено, се установява, че при изчисляване на годишния процент на разходите и погасителния план при параметрите, заложи в процесния договор №1114976 от 22.01.2022г. /общ размер на кредита 4000 лева, срок на кредита 18 месеца и лихва 35%/, годишният процент на разходите е в размер на 41,1986%. При изчисляване на годишния процент на разходите при условията на договора, лихвата по договора следва да бъде 1198,23 лева. Общият размер на задължението по договора за кредит следва да е 5198,23 лева. Месечната вноска по кредита следва да бъде в размер на 288,79 лева. В договор №1114976 от 22.01.2022г. в чл.3б. "б" е записана лихва по договора в размер на 1400 лева. Лихва в размер на 1400 лева, при еднакви други условия – размер на кредита 4000 лева и срок на погасяване 18 месеца, е възможна при лихвен процент 40,44%. При изчисляване на годишния процент на разходите, при следните параметри: размер на заема 4000 лева, срок на погасяване 18 месеца и лихвен процент 40,44%, годишният процент на разходите е в размер на 48,8455%. Общият размер на задължението по договора за кредит е 5400 лв. Месечната вноска по кредита следва да бъде в размер на 300,01 лева.

Според вещото лице в договора за гаранция /поръчителство/ между гаранта и клиента кредитополучател е записана такса за гаранция /поръчителство/ в размер на 3960 лева на месечни вноски в размерите, условията и падежите, уговорени съгласно погасителния план на 18 вноски. Размерът на вноската за гаранция, включен в погасителните вноски, е 220 лева. Годишният процент на разходите с включени разходи за такса гарант по договора за поръчителство, вещото лице е изчислила в два варианта. Първи - при размер на лихвата 35%, както е записана в договора и втори - при лихва 40,44%, колкото е лихвеният процент за изчисляване на лихва по договора в

размер на 1400 лева, както е записана в договора. При изчисляване на годишния процент на разходите при годишна лихва 35%, съгласно договора, при включване на сумата за гаранция в размера на дължимата вноска, при запазване на другите параметри на изчисляване на ГПР по договора за заем /сума на кредита 4000 лв., срок на кредита 18 месеца, лихва в размер на 35,00%/, годишният процент на разходите по кредита е 237,5044%. При изчисляване на годишния процент на разходите при годишна лихва 40,44%, при който е изчислен размерът на договорената лихва 1400 лв., при включване на сумата за гаранция в размера на дължимата вноска, при запазване на другите параметри на изчисляване на ГПР по договора за заем /сума на кредита 4000 лева, срок на кредита 18 месеца, лихва в размер на 40,44%/, годишният процент на разходите по кредита е 250,5993%.

При тези данни, настоящият съдебен състав приема, че между ищцата и ответното дружество е сключен договор за потребителски кредит по смисъла на [чл.9 и сл. от ЗПК](#). За този си извод, съдът има предвид предмета на договора - предоставяне в собственост на пари в определен размер срещу поемане на задължение за връщането на сума в същия размер в посочения в договора срок, както и страните по него - физическо лице, което при сключване на договора действа извън рамките на своята професионална компетентност и финансова институция по смисъла на чл.3 ал.1 от Закона за кредитните институции, предоставяща кредита в рамките на своята търговска дейност.

Съгласно разпоредбата на [чл.9 ал.1 от ЗПК](#) договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя, или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Съгласно чл.6 ал.1 от ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече.

В разпоредбата на чл.18 от ЗПФУР са посочени подлежащите на доказване факти и обстоятелства, във връзка със сключването на договор за

предоставяне на кредит от разстояние, като доказателствената тежест е възложена на доставчика на услугата. За доказване на преддоговорната информация и на електронните изявления, отправени съгласно ЗПФУР, се прилага ЗЕДЕУУ. Съгласно чл.3 от ЗЕДЕУУ електронният документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) №910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23.07.2014г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28.08.2014г.), а съгласно чл.3 ал.2 от ЗЕДЕУУ писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление.

В случая процесният договор за потребителски кредит е подписан от ищцата с електронен подпис по смисъла на чл.13 ал.1 от ЗЕДЕУУ, във връзка с чл.3, т.10 от Регламент (ЕС) №910/2014 на Европейския Парламент и на Съвета от 23.07.2014г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, тъй като съдържа данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярът на електронния подпис използва, за да се подписва - три имена, ЕГН, номер и дата на лична карта, настоящ адрес, електронна поща, телефон за връзка и други, до които само титулярът би следвало да има достъп.

Съгласно чл.13 ал.4 от ЗЕДЕУУ правната сила на електронния подпис е равностойна на тази на саморъчния подпис, когато това е уговорено между страните. В случая такава уговорка между страните се съдържа в клаузата на чл.7 от процесния договор, съгласно която ищцата е дала изричното си съгласие кодът за потвърждение, предоставен от кредитора, който е електронен подпис по смисъла на чл.13 ал.1 от ЗЕДЕУУ, във взаимоотношенията с дружеството да има силата на нейн собственоръчен подпис. Налага се изводът, че е налице надлежно изпълнение на специалните изисквания на ЗПФУР за сключване на договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние.

Разпоредбата на чл.5 от процесния договор за предоставяне на потребителски кредит предвижда обезпечаване на кредита с поръчителство от

Multitude Bank. Тази клауза за предоставяне на обезпечение представлява неравноправна клауза по смисъла на разпоредбата на чл.143 ал.2, т.19 от ЗЗП, тъй като непосочването на дължимото от потребителя възнаграждение за обезпечаване на кредита лишава същия от възможността да извърши реална преценка на действителната икономическа тежест на кредита и не му позволява да прецени икономическите последици от сключването на договора. По този начин неравноправно се третира икономически по-слабия участник в оборота, като се използва недостигът на материални средства на една от страните в правоотношението с единствената цел - несправедливо да се облагодетелства другата, по-силната в икономическо отношение страна, тъй като срещу заплащането на таксата на потребителя не се предоставя никаква конкретна насрещна услуга.

В случая липсват доказателства клаузата да е индивидуално уговорена между страните, с оглед на което същата е нищожна на основание чл.146 ал.1 от ЗЗП.

Освен това заплащането на възнаграждение за обезпечаване на кредита е пряко свързано с договора за кредит, тъй като касае оценката на риска за кредитора и свързаната с нея преценка за кредитоспособността на кредитополучателя. Съществуването на това обезпечение е било известно на кредитора към момента на сключване на договора за кредит, тъй като е уговорено в договора. Следователно възнаграждението за поръчителството представлява разход по кредита по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПК и съгласно чл.11 ал.1, т.10 и чл.19 ал.1 от ЗПК следва да се включи в размера на ГПР, а в случая това не е сторено. Така реално се оскъпява кредитът, чрез въвеждане на допълнителни разходи, недопустими по действащото законодателство, чиято стойност не е включена в определения в договора за кредит ГПР. Нарушава се разпоредбата на чл.11 ал.1, т.10 от ЗПК, която предвижда, като част от задължителното съдържание на договора за потребителски кредит, посочването на ГПР по кредита, изчислен към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в Приложение №1 начин.

При тези данни посоченият в договора размер на ГПР е неточен и заблуждава потребителя, тъй като не отразява действителния размер на

разходите по кредита. Заплащането на този допълнителен разход по кредита води до значително увеличение на тежестта на задължението на потребителя. В тази връзка е заключението на съдебно-счетоводната експертиза, според което при така уговорените параметри на кредита, ГПР съгласно формулата в Приложение №1 към чл.19 ал.2 от ЗПК възлиза на 250,5993%. Този размер надхвърля драстично максимално допустимия размер на разходите по кредита и противоречи на чл.19 ал.4 от ЗПК.

В конкретния случай, от съдържанието на процесния договор за потребителски кредит, съдът прави извод, че същият противоречи на императивни правни норми и на добрите нрави.

Съгласно разпоредбата на чл.11 ал.1, т.10 от ЗПК договорът за потребителски кредит трябва да съдържа ГПР по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в Приложение №1 към закона начин. ГПР по кредита, според разпоредбата на чл.19 ал.1 от ЗПК, изразява общите разходи по кредита за потребителя. Общият разход по кредита, според §1, т.1 от ДР на ЗПК, включва всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси и възнаграждения за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и по специално застрахователни премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. Посочването на размера на ГПР в договора за потребителски кредит е необходимо, защото дава на потребителя ясна представа за реалната цена на финансовата услуга и му позволява да прецени икономическите последици от сключване на договора. В случая в договора за потребителски кредит е посочена единствено абсолютна стойност на ГПР. Липсва ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита, кои компоненти точно са включени в него и как се формира конкретният ГПР. Още повече, че в случая, видно от заключението на съдебно-счетоводната

експертиза, приложеният от кредитора действителен размер на ГЛП не е 35%, както е посочено в договора, а 40,44%. При включване на сумата за гаранция /в общ размер на 3960,00 лв./ в размера на дължимата вноса, като разход по кредита, размерът на ГПР би бил 250,5993%. По този начин кредиторът съзнателно е заблудил потребителя за дължимите от него суми по кредита и същият е бил поставен в невъзможност да разбере какво е реалното оскъпяване на ползвания от него финансов продукт. Целта на разпоредбата на чл.11, т.10 от ЗПК е потребителят да получи пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. Предвид това следва се приеме, че е налице нарушение на ЗПК по отношение на съществен елемент на договора за кредит, което съгласно чл.22 от ЗПК води до недействителност на договора поради противоречие със закона.

Освен това, записаният като уговорен ГЛП от 35%, за който се установи от заключението на вещото лице от съдебно-счетоводната експертиза, че в действителност е 40,44%, противоречи на добрите нрави, установени в гражданския и търговски оборот. Съгласно установената съдебна практика, клаузата за заплащане на възнаградителна лихва противоречи на добрите нрави, когато надвишава три пъти размера на законната лихва за забава, а по обезпечените кредити – два пъти. Към момента на сключване на процесния договор за потребителски кредит размерът на законната лихва по просрочени парични задължения, определ. по реда на чл.1 ал.1 от ПМС №426 от 18.12.2014г., е 10 %. Кредитът е обезпечен с поръчителство, съгласно чл.5 от договора. Следователно в случая максималният размер, до който може да бъде уговаряна възнаградителна лихва е 20%. Налага се изводът, че уговореният между страните по делото ГЛП надхвърля допустимия, съгласно морала размер, противоречи на добрите нрави, на принципа за справедливост и добросъвестност в гражданския и търговския оборот и за еквивалентност на насрещните престации. Възнаградителната лихва е съществен елемент от съдържанието на договора за потребителски кредит, предоставен от кредитна институция, предоставяща заеми по заемане, което изключва възможността да бъде сключен без уговорката за заплащане на възнаградителна лихва. Липсват и повелителни правила на закона, които да заместят нищожната клауза на договора, поради което договорът за потребителски кредит е нищожен,

съгласно чл.26 ал.4 от ЗЗД.

По изложените съображения, съдът намира, че е основателен предявеният иск - за прогласяване нищожността на процесния договор за кредит.

Предвид изхода на делото ответното дружество ще следва да заплати на ищцата сторените от нея разноси по делото в общ размер на 516 лв. - за държавна такса и възнаграждение на вещото лице, с оглед представения Списък на разноските по чл.80 от ГПК и приложените платежни документи. В тежест на ответника и съответно в полза на пълномощника на ищцата - Еднолично адвокатско дружество „Е. И.“, ЕИК 180978004, с адрес: гр.Пловдив, ул.***, представлявано от Е. Г. И. ще следва да се присъди адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита пред настоящата съдебна инстанция в размер на 840 лв. на основание чл.38 ал.1, т.2 от ЗА. Адвокатско възнаграждение в този размер е съобразено с разпоредбата на чл.7 ал.2, т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с предвидения в същата минимум. Искането за начисляване на ДДС върху присъденото адвокатско възнаграждение, съдът намира за неоснователно, като се позовава на съдебната практика и приетото в Определение №917 от 2.05.2023г. на ВКС по ч. гр. д. №1323/2023г., IV г. о., ГК.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

По иска на И. Г. Б., с ЕГН *****, с адрес: гр.Стрелча, бул.*** против „Фератум България" ЕООД, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр.София 1712, район Младост, ж.к.“Младост 3“, бул.“Александър Малинов“ №51, вх.А, ет.9, офис 20: ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Договор №1114976 за предоставяне на потребителски кредит от 22.01.2022г., сключен между И. Г. Б., с ЕГН *****, като кредитополучател и „Фератум България" ЕООД, ЕИК 200599406 като кредитор.

ОСЪЖДА „Фератум България" ЕООД, ЕИК 200599406, със седалище и

адрес на управление: гр.София 1712, район Младост, ж.к.“Младост 3“, бул.“Александър Малинов“ №51, вх.А, ет.9, офис 20 да заплати на И. Г. Б., с ЕГН *****, с адрес: гр.Стрелча, бул.*** разноси по делото в общ размер на 516 лв. - за държавна такса и възнаграждение на вещото лице.

ОСЪЖДА „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, със седалище и адрес на управление: гр.София 1712, район Младост, ж.к.“Младост 3“, бул.“Александър Малинов“ №51, вх.А, ет.9, офис 20 да заплати на пълномощника на ищцата - Еднолично адвокатско дружество „Е. И.“, ЕИК 180978004, с адрес: гр.Пловдив, ул.***, представлявано от Е. Г. И. възнаграждение за процесуално представителство и защита в настоящето производство в размер на 840 лв., на основание чл.38 ал.1, т.2 от ЗА.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пазарджишкия Окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Панагюрище: _____